

πλήξη διότι τὴν ἀφῆκα νὰ κοιμᾶται; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

Ὁ κόμης ἀνυπόμονος ἀνέμενε τὴν στιγμήν τῆς μετὰ τῆς Ἀλεξάνδρας συναντήσεώς του.

Μετὰ τὸ πρόγευμα τὴν εἶδε διευθυνομένην πρὸς τὸν κήπον.

Προσεποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ περιπατήσῃ, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι λεπτῶν εὐρίσκετο πλησίον τῆς νεάνιδος.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἠρυθρίασε ἰδοῦσα ἐρχόμενον τὸν κόμητα.

Νῦν, ὁ κόμης εὐτυχέστερος ἢ τὴν προτεραιάν εἶχεν ἀντικείμενόν τι συνομιλίας. Οὐδ' ὁ ἴδιος ἐγνώριζε τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδραν, ἐν τούτοις ἀκατασχέτως ἐφαίρετο πρὸς αὐτήν.

— Ἦλθατε διὰ νὰ περιποιηθῇτε τὰ ἄνθη σας, δεσποινίς; τὴν ἠρώτησεν. Ὁ πατὴρ σας μοι ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τὸ καλλιεργεῖτε σεῖς, βλέπω δὲ ὅτι τὰ ἄνθη εἶνε πολὺ εὐχαριστημένα ἐκ τῶν περιποιήσεών σας. Παρατηρήσατε, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι κλίνουσι τὰ στελέχη των ὅπως σὰς χαιρετήσωσι.

— Ἡ περιποίησις τῶν ἀνθῶν τούτων εἶνε τὸ μόνον ἔργον, τὸ ὁποῖον μοι ἐπιτρέπει ὁ πατὴρ μου ἐκτός τῶν οἰκιακῶν· ἀλλὰ, ταῦτα ἀπαιτοῦσι τόσον ὀλίγον χρόνον, ὥστε ἐὰν δὲν κατεγινόμεν εἰς ἀναγνώσεις, οὐτ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω πῶς θὰ διηρχόμην τὰς ἐπιλοιπούς ὥρας τῆς ἡμέρας μου. Ὁ πατὴρ μου δὲν σκέπτεται ὀρθῶς, κύριε, ἀφ' οὗ δύνάμην νὰ ἐργάζωμαι. ἀκόπως θὰ τὸν ὑπεβοήθουν εἰς τὰ ἔργα του.

— Ἀ! καταγίνεσθε εἰς ἀναγνώσεις, δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ κόμης ἐκπληκτος.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὑπομειδιῶσα διὰ τὴν ἐκπληξιν τοῦ κόμητος, καί, ἴαν ἐπιθυμεῖτε ἢ βιβλιοθήκην μου εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Ἡ βιβλιοθήκη σας;

— Ὡ! μὴν ἐκπλήττεσθε, περιέχει ὀλίγους τόμους, τὰ ἔργα τοῦ Ἀλεξίου Πολεβόη, τοῦ Βεστουσέφ καὶ ἄλλων ἐθνικῶν συγγραφέων.

— Τότε, λοιπόν, εἰσθε πεπαιδευμένη!

— Μάλιστα, κύριε, ὁ πατὴρ μου μὲ ἀνέθρεψε ὥς ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνω ἡμέραν τινα δούκισσα, ἢ τὸ ὀλιγώτερον κόμισσα, προσέθηκε γελῶσα.

— Διατί γελάτε, δεσποινίς; ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ κόμης.

— Διότι πάντοτε θὰ εἶμαι πτωχὴ χωρική. πρέπει δὲ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ νὰ ἔχῃ τις ἀπλᾶ ἥθη, καὶ νὰ μὴ φαίνεται διόλου ὑπερήφανος. Ἰδοὺ διατί γελῶ, κύριε.

— Τὰ πάντα εἶνε δυνατά, δεσποινίς!

Ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος ἔτρεμε προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρόν. Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα ἠθάνθη ἐαυτὴν τεταραγμένην.

Τὰ βλέμματά των συνητηθήσαν. Ἐσίγησαν ἐπὶ στιγμήν. Ἡ σιγὴ αὕτη ἦτο ἐκφραστικωτάτη ὁμολογία. Πρώτη ἡ Ἀλεξάνδρα ὠμίλησε

— Χαίρετε, κύριε, εἶπε διευθυνομένη πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ὁ κόμης ὑπεκλίθη πρὸ τῆς νεαρᾶς χωρικῆς, τὴν παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ὅτε ἡ θύρα ἐκλείσθη:

— Ὡ! τὴν ἀγαπῶ! τὴν ἀγαπῶ! ἐψιθύρισεν

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια).

N. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

GUY DE MAUPASSANT

Ο ΠΑΣΧΩΝ

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μοι συνέβη τῷ 1882.

Πρὸ μικροῦ εἶχον τοποθετηθῇ ἐν τῇ γωνίᾳ σιδηροδρομικῆς ἀμάξης κενῆς, καὶ εἶχον κλείσει τὴν θύραν, μετὰ τῆς ἐλπίδος νὰ μείνω μόνος, ὅτε αὕτη ἤνοιξεν ἀποτόμως.

Ἦκουσα φωνὴν λέγουσαν:

— Προσέξατε, κύριε, εὐρισκόμεθα ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν γραμμῶν τὸ ἀνάβαθρον εἶνε πολὺ ὑψηλόν.

Ἐτέρα φωνὴ ἀπήντησε:

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, Λαυρέντιε, θὰ κρατηθῶ.

Εἶτα, κεφαλὴ ἐφάνη κεκαλυμμένη διὰ στρογγύλου πίλου καὶ δύο χεῖρες, συλλαβοῦσαι τοὺς ἐκ δέρματος καὶ ὑφάσματος ἱμάντας τοὺς κρεμαμένους ἐκ τῆς θύρας, ἀνείλκυσαν βραδέως, σῶμα, οὐτινος οἱ πόδες παρήγαγον ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου θόρυβον ράβδου πληττούσης τὸ ἔδαφος.

Λοιπόν, ὅτε ὁ ἄνθρωπος εἰσῆγαγε τὸν κορμὸν του εἰς τὸ διαμέρισμα, εἶδον νὰ φανῇ ἐν τῷ ἐκκλύτῳ ὑφάσματι τῆς περισκελίδος του τὸ μέλαν ἄκρον κνήμης ξυλίνης, ἣν ἐτέρα ὁμοία ἠκολούθησε μετ' ὀλίγον.

Κεφαλὴ παρουσιάσθη ὀπισθεν τοῦ ταξειδιώτου τούτου καὶ ἠρώτησε:

Εἰσθε καλά, κύριε;

— Μάλιστα, παιδί μου.

— Τότε, ὀρίστε τὰ δέματά σας καὶ τὰ δεκανίκια σας.

Καὶ ὑπηρέτης, ὅστις εἶχε τὸ ὕψος ἀρχαίου στρατιώτου, ἀνῆλθε, κομίζων εἰς τοὺς βραχίονας του σωρὸν πραγμάτων, περιτετυλιγμένων διὰ χαρτῶν μελαίνων καὶ κιτρίνων, συνεσφιγμένων ἐπιμελῶς καὶ τὰ ἀπέθεσε, τὰ μὲν μετὰ τὰ δέ, ἐν τῷ δικτυωτῷ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ κυρίου του· εἶτα εἶπε:

— Ὅριστε, κύριε, ὅλα· εἶνε πέντε. Τὰ γλυκίσματα, ἡ κοῦκλα, τὸ τύμπανον, τὸ ὄπλον καὶ ἡ κρεατόπηττα.

— Καλὰ, παιδί μου.

— Καλὸ ταξεῖδι, κύριε.

— Εὐχαριστῶ, Λαυρέντιε· καλὴν ὑγίαν!

Ὁ ἄνθρωπος ἀπῆλθεν σύρων τὴν θύραν· παρετήρησα τὸν γείτονά μου.

Θά ἦτο τριακοντούτης καίτοι ἡ κόμη του ἦν σχεδὸν λευκή· ἦτο εὐπρεπής, μυστακίας, λίαν εὐρωστός, κατελιγμένος ἐκ τῆς ἀσθματικῆς ἐκείνης πολυσαρκίας τῶν φιλέργων καὶ ἰσχυρῶν ἀνθρώπων, οὓς ἀσθενεῖα τις κρατεῖ ἀκινήτους.

Ἀπέμαξε τὸ μέτωπον, ἀνέπνευσε καὶ παρατηρῶν με κατὰ πρόσωπον.

— Τὸ κάπνισμα σὰς ἐνοχλεῖ, κύριε;

— Ὅχι, κύριε,

Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τὴν φωνὴν ἐκείνην, τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὰ ἐγνώριζον. Ἀλλὰ πόθεν, ἀπὸ πότε; Βεβαίως εἶχον συναντήσει τὸν ἄνδρα αὐτόν, τῷ εἶχον ὁμιλήσει, τῷ εἶχον θλίψει τὴν χεῖρα. Ἀλλὰ τοῦτο συνέβη ἐν παρελθόντι, πολὺ παρελθόντι, ἀπωλέσθη δὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐκείνῃ ἐν ᾗ τὸ πνεῦμα φαίνεται ζητοῦν ψηλαφῶν τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὰς καταδιώκει, ὡς τὰ φεύγοντα φάσματα, χωρὶς νὰ τὰ συλλαμβάνῃ.

Ἄλλ' ἦδη, καὶ ἐκεῖνος ὡσαύτως, μὲ ἤτένισε μετὰ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἐπιμονῆς ἀνθρώπου ἀναμνησκομένου ὀλίγον, ἀλλ' ὄχι ἀκριβῶς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ μας, ἐνοχλοῦμενοι ἐκ τῆς ἰσχυρογνώμονος ἐκείνης συμπλοκῆς τῶν βλεμμάτων, ἀπεστράφησαν· εἴτα, μετὰ τινὰς στιγμὰς συρόμενα αὖθις ὑπὸ τῆς σκοτεινῆς καὶ ἐπιμονῆς ἐπιθυμίας τῆς ἐν ἐργασίᾳ μνήμης, συνηντήθησαν ἔτι· εἶπον τότε:

— Θεέ μου! κύριε, ἀντὶ νὰ παρατηρῶμεθα λαθραίως ἐπὶ μίαν ὥραν, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ζητήσωμεν ὁμοῦ ποῦ ἐγνώρισθμεν;

Ὁ γείτων ἀπήντησε μετ' εὐμενείας:

— Ἐχετε ἀκριβέστατα δίκαιον, κύριε.

Ὡνόμασα ἑμαυτόν:

— Καλοῦμαι Ἑρρίκος Βονκλαρί, δικαστής.

Ἐδίστασε στιγμὰς τινὰς· εἴτα μετὰ τῆς ἀοριστίας ἐκείνης τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τῆς φωνῆς τῆς συνοδευούσης τὰς συντόνους ἐνασχολήσεις τοῦ πνεύματος.

— Ἀ! κάλλιστα, σὰς συνήντησα παρὰ τοῖς Ποανσέλ, ἄλλοτε, πρὸ τοῦ πολέμου, εἶνε δώδεκα ἔτη ἔκτοτε.

— Μάλιστα κύριε... καὶ σὰς ἐνθυμοῦμαι καὶ ἐγώ... εἴσθε ὁ ὑπολοχαγὸς Ῥεβαλιέρ;

— Μάλιστα... ὑπῆρξα μάλιστα ὁ λοχαγὸς Ῥεβαλιέρ, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀπώλεσα τοὺς πόδας μου... ἀμφοτέρους συγχρόνως ἐκ τῆς βολῆς ὀβίδος.

Καὶ παρετηρήθημεν ἐκ νέου ἦδη ὅτε ἐγνώρισθμεν.

Ἀνεμνησκομένη κάλλιστα ὅτε εἶχον ἴδει τὸν μικρὸν αὐτὸν ὥραϊον ἄνδρα ὅστις διηύθυνε τὸ cotillon μετὰ παραφορᾶς εὐστρόφου καὶ χαριέσσης καὶ ὃν εἶχον ἐπονομάσει, πιστεύω «ἡ Σάλπιγξ»· ἀλλ' ὀπισθεν τῆς εἰκόνης ταύτης, σαφῶς ἀνακληθείσης, ἐκυμαίνεται ἔτι πρᾶγμα τι δύσληπτον, ἱστορία τις ἣν ἐγνώρισα καὶ ἐλησμόνησα, μία τῶν ἱστοριῶν ἐκείνων εἰς ἃς ἀπονέμει τις προσοχὴν εὐμενῇ καὶ βραχεῖαν καὶ αἰτνες δὲν καταλείπουσιν ἐν τῷ πνεύματι εἰμὴ ἔχνη σχεδὸν ἀδιόρατα.

Ὑπῆρχεν ἔρως ἐδῶ· ἀνεύρισκον τὴν ἰδιαιτέραν αἴσθησιν τούτου εἰς τὸ βάθος τῆς μνήμης μου, ἀλλ' οὐδὲν ἐπὶ πλέον, αἴσθησιν παραβλητὴν πρὸς τὴν ὁσμὴν ἣν διαχέει εἰς τὴν ῥίνα κυνὸς τὸ ἔχνος θηράματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅμως, αἱ σκιαὶ διεφωτίζοντο καὶ μορφὴ νεάνιδος ἀνυψοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Εἴτα τὸ ὄνομα αὐτῆς ἤστραψεν ἐν τῇ κεφαλῇ μου ὡς πύραυλος ἀναπτῶν· ἡ δεσποινὶς δὲ Μανδάλ· Ἀνεμνησκομένη τὸ ὄλον, ἦδη. Ἦτο, ἀληθῶς, ἱστορία ἔρωτος, ἀλλὰ κοινή. Ἡ νεανὶς ἐκείνη ἡγάπα τὸν νέον ἐκεῖνον, ὅτε τὸν εἶχον συναντήσει καὶ ὠμίλουν περὶ τοῦ λίαν προσεχοῦς γάμου τῶν· ἐφαίνετο δ' αὐτὸς λίαν ἐρωτευμένος, λίαν εὐτυχής.

Ἦψωσα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ δικτυωτόν, ἐνθα ὅλα τὰ δέματα, τὰ κομισθέντα ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου τοῦ γείτονός μου, ἐπαλλον εἰς τὰς δονήσεις τοῦ συρμοῦ, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ θεράποντος μοὶ ἐπανήρχετο ὡσεὶ μόλις ἔπαυσεν νὰ ὁμιλῇ.

Εἶχεν εἶπει.

— Ορίστε, κύριε, ὅλα εἶνε πέντε. Τὰ γλυκίσματα ἡ κοῦκλα, τὸ τύμπανον, τὸ ὄπλον καὶ ἡ κρεατόπηττα.

Τότε, ἐν μιᾷ στιγμῇ, μυθιστόρημα συνετέθη καὶ ἀνελίχθη ἐν τῇ κεφαλῇ μου.

Ὡμοιάζει, πλὴν ἀλλ' ὅμως, πρὸς πάντα ὅσα ἀνέγγων καθ' ἃ, ὅτε μὲν ὁ νέος, ἄλλοτε δὲ ἡ νεανὶς, συζεύγνυνται τὸν μνηστῆρὰ τῆς ἥ τὴν μνηστὴν του μετὰ τὴν καταστροφὴν, εἴτε σωματικὴν, εἴτε οἰκονομικὴν. Λοιπόν, ὁ ἀξιοματικὸς οὗτος ὁ ἀκρωτηριασθεὶς ἐν τῷ πολέμῳ εἶχεν ἀνεύρει, μετὰ τὴν ἐκστρατεῖαν τὴν κόρην ἣν τῷ ὑπεσχέθησαν, καὶ αὕτη τηροῦσα τὴν ὑπόσχεσίν τῆς, τῷ παρεδόθη.

Ἐκρίνα τοῦτο ὥραϊον, ἀλλ' ἀπλοῦν, ὡς κρίνουν ἀπλᾶς ὅλας τὰς ἀφοσιώσεις καὶ ὅλα τὰ δράματα τῶν βιβλίων καὶ τοῦ θεάτρου. Φαίνεται πάντοτε, ὅταν ἀναγινώσκῃ τις ἢ ὅταν ἀκούῃ, εἰς τὰς σχολὰς ταύτας τῆς μεγαλοφυΐας, ὅτι θὰ ἐθυσιάζετο αὐτὸς ἕκαστος μετ' ἐνθουσιαστικῆς εὐχαριστήσεως, μεθ' ὁρμῆς μεγαλοπρεποῦς. Ἀλλ' εὐρίσκεται κακίστης διαθέσεως, ὅταν φίλος δυστυχὴς ἐρχεται νὰ σὰς ζητήσῃ ὀλίγα χρήματα.

Εἴτα, αἴφνης, ἑτέρα ὑπόθεσις, ἥττον ποιητικὴ καὶ μᾶλλον πραγματικὴ ὑπεκατέστησε τὴν προτέραν· ἴσως ἦτο συνευγμένος πρὸ τοῦ πολέμου, πρὸ τοῦ φρικώδους συμβάντος τῆς ὀβίδος τῆς ἀποκοψῆς τὰς κνήμας, καὶ ὤφειλεν, ἐκείνη, ἡ σύζυγος, βαρυαλγὴς καὶ ὑπομονητικὴ, νὰ δεχθῇ, νὰ ἐπιμεληθῇ, νὰ παραμυθησθῇ, νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν σύζυγον ἐκεῖνον, ἀπελθόντα ἰσχυρὸν καὶ ὥραϊον, ἐπανελθόντα δὲ μὲ τοὺς πόδας ἀποκεκομμένους, φρικῶδες λείψανον προσηλωμένον εἰς ἀκινήσιαν, εἰς ἀγανακτήσεις ἀνενεργήτους καὶ εἰς τὴν μοιραίαν πάχυνσιν.

Εἶνε εὐτυχὴς ἡ κατατρυχεται; Ἐπιθυμία ἐλαφρὰ κατ' ἀρχάς, εἴτα μεγεθυνομένη, εἴτα ἀκατάσχετος, μὲ κατέλαβε νὰ γνωρίσω τὴν ἱστορίαν του, νὰ μάθω τοῦλάχιστον τὰ καίρια σημεῖα αὐτῆς, ἅτινα θὰ μοὶ ἐπέτρεπον νὰ μαντεύσω ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ἢ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μοὶ εἴπῃ· τῷ ὠμίλουν ὅπως

σκεπτόμενος. Εἶχον ἀνταλλάξει λόγους τινὰς κοινούς· καὶ ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ δικτυωτόν, διενουόμεν. «Ὑπάρχουσι λοιπὸν τρία παιδία· τὰ γλυκίσματα εἶνε διὰ τὴν σύζυγόν του, ἡ κούκλα διὰ τὴν μικράν του κόρην, τὸ τύμπανον καὶ τὸ ὄπλον διὰ τοὺς υἱοὺς του, ἡ δὲ κρεατόπηττα ἐκείνη δι' αὐτόν.»

Αἰφνης, τὸν ἠρώτησα :

— Εἰσθε πατήρ, κύριε;

Ἀπήντησε :

— Ὅχι, κύριε.

Ἐσυγχίσθη ἐξαπίνης ὥσει εἶχον πράξει· χονδροειδῆ ἀπρέπειαν καὶ ἐπανάλαβον :

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην τὸ ἐσκέφθην ἀκούων τὸν ὑπηρέτην σας νὰ ὁμιλῇ περὶ παιγνιδίων. Ἀκούει τις χωρὶς νὰ προσέξῃ καὶ κάμνῃ τι παρὰ τὴν θέλησίν του.

Ἐμειδίασε, εἶτα ἐμορμύρισε

— Ὅχι, δὲν εἶμαι μάλιστα οὔτε συνεζευγμένος· ἐμείνα εἰς τὰ προκαταρκτικά.

Ἐλαβον τὸ ὕψος ἀναμιμνησκομένου αἰφνιδίως.

— Ἀ! . . . ἀλήθεια, εἰσθε μεμνηστευμένος ὅταν σὰς ἐγνώρισα. . . μεμνηστευμένος μετὰ τῆς δεσποινίδος Δέ Μανδάλ, νομίζω ;

— Μάλιστα, κύριε, ἡ μνήμη σας εἶνε ἐξαίρετος.

Ἐσχον ὑπέρμετρον τόλμην καὶ προσέθηκα :

— Μάλιστα, νομίζω ὅτι ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη λεχθέν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Δέ Μανδάλ εἶχε συζευχθῇ τὸν κύριον . . . τὸν κύριον . . .

Ἐπρόφερεν ἡσύχως τὸ ὄνομα τοῦτο :

— Τὸν κ, Δέ Φλερέλ.

— Μάλιστα, ἀκριβῶς; . . . μάλιστα . . . ἐνθυμοῦμαι μάλιστα, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὅτι εἶχον ἀκούσει νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς πληγῆς σας.

Τὸν ἠτένισα κατὰ πρόσωπον καὶ ἠρυθρίασε.

Ἡ εἰλικρινὴς μορφή του, ἡ εὐσαρκος ἦν ἰσχυρὸν βεῦμα αἵματος καθίστα ἤδη πορφυράν, ἐχρωματίσθη ἔτι μᾶλλον.

Ἀπήντησε μετὰ ζωηρότητος, μετὰ τῆς αἰφνιδίας θερμῆς ἀνθρώπου ὑπερασπιζομένου ὑπόθεσιν ἀπολεσθεῖσαν ἐκ τῶν προτέρων, ἀπολεσθεῖσαν ἐν τῷ πνεύματί του καὶ τῇ καρδίᾳ του, ἀλλ' ἦν θέλει νὰ κερδίσῃ πρὸ τοῦ κοινού :

— Ἐχουσιν ἄδικον, κύριε, νὰ προσφέρωσι τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δέ Φλερέλ παρὰ τὸ ἐμόν. Ὅταν ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ πολέμου, ἄνευ τῶν ποδῶν μου, φεῦ! δὲν θὰ ἐδεχόμην ποτὲ νὰ καταστῇ ἐκείνη σύζυγός μου. Ἦτο δυνατόν; ὅταν συζεύγονται, κύριε, δὲν πρόκειται περὶ ἐπιδείξεως μεγαλοφροσύνης· πρόκειται αὕτη νὰ ζήσῃ, ὅλας τὰς ἡμέρας, ὅλας τὰς ὥρας, τὰ λεπτά, τὰς στιγμάς, παραπλεύρως ἀνθρώπου, καὶ ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε βεβλαμμένος, καταδικάζεται συζευγνύμενος αὐτόν, εἰς βάσανον ἣτις θὰ διαρκέσῃ μέχρι τοῦ θανάτου! . . . Ὡ! καταλαμβάνω, θαυμάζω ὅλας τὰς θυσίας, τὰς ἀφοσιώσεις, ὅταν ἔχωσιν ὄριον, ἀλλὰ δὲν ἀποδέχομαι τὴν ἀπάρνησιν γυναικὸς ὀλοκλήρου ζωῆς, ἣν αὕτη ἐλπίζει εὐτυχῇ, ὅλων

τῶν τέρψεων, ὅλων τῶν ὁνείρων, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν. . . . Ὅταν ἀκούω ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ θαλάμου μου τὸν δοῦπον τῶν ποδῶν μου καὶ τῶν βακτηριῶν μου, τὸν θόρυβον αὐτὸν μύλου ὃν παράγω εἰς ἕκαστον βῆμα, ἔχω ἐξαγριώσεις νὰ πνίξω τὸν ὑπηρέτην μου. Πιστεύετε ὅτι δύναται τις νὰ δεχθῇ παρὰ γυναικὸς νὰ καρτερήσῃ πρὸς ὃ, τι αὐτὸς δὲν ἀνέχεται; Καὶ ἐπειτα, φαντάζεσθε ὅτι εἶνε ὠραία τὰ ἄκρα τῶν κνημῶν μου; . . .

Ἐσίγησεν. Τί νὰ τῷ εἶπω; ἀνεύρισκα ὅτι εἶχε δίκαιον. Ἦδυνάμην νὰ μεμφθῶ, νὰ καταφρονήσω, ν' ἀπονεύμω μάλιστα ἄδικον, εἰς ἐκείνην; Ὅχι. Ὅμως; τὸ γεγονός σύμμετρον πρὸς τὸν κανόνα, τὸ ὀρθόν, τὴν ἀλήθειαν, τὸ προσῆκον, δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν ποιητικὴν μου ὄρεξιν· τὰ ἡρωϊκὰ ταῦτα λείψανα μοὶ προὐκάλεσαν ὠραίαν θυσίαν ἧς ἐστερούμην καὶ ἡσθανόμην ἐκ τούτου ἀπογοήτευσιν.

Τὸν ἠρώτησα αἰφνης :

— Ἡ κ. Δέ Φλερέλ ἔχει τέκνα;

— Μάλιστα, μίαν κόρην καὶ δύο παιδία. Δι' αὐτὰ δὲ φέρω τὰ παιγνίδια ταῦτα· ὁ σύζυγος αὐτῆς καὶ ἐκείνη ὑπῆρξαν ἀγαθότατοι πρὸς ἐμέ.

Ὁ σурμός ἀνῆρχετο τὴν κλιτύν, τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, διέβη τὴν σήραγγα, εἰσῆλθε εἰς τὸν σταθμὸν ἐσταμάτησε.

Ἐμελλον νὰ προσφέρω τὸν βραχίονά μου διὰ νὰ βοηθήσω πρὸς κατάβασιν τὸν ἠκρωτηριασμένον ἀξιωματικόν, ὅτε δύο χεῖρες ἐξετάθησαν πρὸς αὐτόν, διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας.

— Καλημέρα! ἀγαπητὲ Ῥεβαλιέρ!

— Ἀ! καλημέρα, Φλερέλ!

Ὅπισθεν τοῦ ἀνδρὸς ἡ σύζυγος ἐμειδία φαιδρά, ἀκόμη ὠραία, στέλλουσα «Καλημέρα» διὰ τῶν κεχειριδωμένων δακτύλων της.

Μικρὰ κόρη, παρ' αὐτὴν ἐσκίρτα ἐκ χαρᾶς, καὶ δύο παιδία παρετήρουν μετ' ἀπλήστων ὀφθαλμῶν τὸ τύμπανον καὶ τὸ ὄπλον μεταβαίνοντα ἐκ τοῦ δικτυωτοῦ τῆς ἀμάξης εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς των.

Ὅτε ὁ πάσχων εὐρέθη ἐπὶ τοῦ κρητιδώματος, ὅλα τὰ παιδία τὸν ἐνηγκαλίσθησαν.

Εἶτα, ἤρξαντο πορευόμενοι καὶ ἡ κορασίς, ἐκ στοργῆς, ἐκράτει ἐν τῇ μικρᾷ της χειρὶ τὸ δεκανίκιον, καθὼς θὰ ἡδύνατο νὰ κρατήσῃ, βαδίζουσα παραπλεύρως αὐτοῦ, τὸν ἀντίχειρα τοῦ μεγάλου της φίλου.

Ω

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ βροχή, ὅταν πίπτῃ, ἀκούεται, ὅχι ὁμῶς καὶ ἡ χιών. Καὶ ἡ συνήθης θλίψις εἶναι ὁμοίως θορυβώδης, ἀλλ' ἡ συγκεντρωμένη θλίψις εἶναι σιωπηλή. (Auerbach.)

Μὴ νομίσης ποτὲ ὅτι, ἐπειδὴ εἶσαι φίλος, ἔχεις διὰ τοῦτο